

M. 15112 : 1-2

(översätt. 1 sida)

Frankrike

uppt. år 1952

Svar på LMF 85 rör. hästhöft och hästslakt m. m.

s. 1-2

(sid. 2 är en 1

Respondo de Sinjoro DENTZER (12 rue de la Fosse, Nantes, France)
kies bofratro estas ĉevalbuĉisto.

... Nikomencu, se vi bonvolas, disigi la du aferojn pri ĉevaloj kaj hundakatoj. Laŭ mia opinio oni ne sub sama angulo, povas konsideri ilin, ĉar se ĉevalo estas nune norma nutraĵo, ne tiel estas pri hundoj kaj katoj. Krom, laŭ onidiroj ĉe kelkaj restoracioj kie tiuj ĉi lastaj bestoj estas baptataj: kunikloj. Tiuj bestojne estas do ĝustasence buĉitaj sed nur ekstermitaj ĉar ili estas jen malsanaj kaj ne resanigeblaj, jen danĝeraj, jen alvenitaj al fino de sia vivado ĉe malbonŝancaj kondicioj. Kiu prenas sur sin tian mortigon, kutime per venenpiko, tiu estas veterinaro (best-kuracisto) En tio, nenio malhonorigas lian oficon, ĉar li finigas senutilajn bestdolorojn. La konsidereco, kiun oni sentas al li estas (laŭ proporcio) komparebla al tiu de la konkuracisto; ambaŭ nuligas aŭ mildigas multe da suferoj.

Pri ĉevalo ni nune parolu. La manĝkonsumado de la ĉevalviando, nur de post la unua monda milito eniris en la franca kutimo. Estas precipe dum la sekvintaj jaroj ke ĉevalbuĉejo aperis en urboj, ĉar publiko bone gustumiĝis al tiu viando (cetero bonega. Nun, malmultaj personoj sentas naŭzon pri tiu nutraĵo kaj se oni priserĉas motivojn al tiu naŭzo, estas kurioze konstati, ke ofte tiuj personoj ne konas mem. Oni do povas diri ne timante erari ke tiu antipatio estas nur fizika; la "kora amo" por "la plej bela homa konkero" certe estas por nenio je tio.

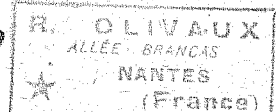
La ĉevalbuĉistoj ne sin kredas malhonoraj pro sia profesio. Ne pli ol siaj kolegoj la bovbuĉistoj.

La ĉevalviandon necesigas multe pli da zorgo ol la bovviandon pro la pli multnombraj nervaj partioj, kiuj se oni ne formetus ilin, lasus viandon nemangebla.

Buĉas ĉevalojn same kiel bovojn, en buĉejo, la buĉisto mem, krom en Parizo kaj en kelkaj grandaj urboj kie estas rajtigaj specialistoj.

Ĉeestinte multfoje je tiu vidaĵo, mi bone povas diri kiel oni tion faras. La besto estas tenata de komizo tute simple per kolbrido. Liaj okuloj estas kovritaj per maldiafana teksaĵo, kiu lasas la frunton larĝe videbla. Estas sur tiun lokon, kie ostoj estas relative maldika, ke la buĉisto frapegas per speciala ilo nomita france "Merlin" (speco de hakileto pri kiu bonvolu vidi skizon apude). Unuabate, la pinto de la ilo trapenetras la ostojn ĝis la cerbo. La kompatinda besto, kvarpiede eksaltegas kaj falegas sur la pavimon (ve al komizo se li, ĵus la bato, ne maltenas la kolbridon kaj forsaltas!) Se la bato estis bone metita, tuja estas la morto. Lerteco kaj kutimeco estas devigaj por ne malsukcesi. Jam, mi vidis ĉevalon malbone hakita kiu galopante forfuĝis hufbruege tra la buĉejo. Ne utile diri ke reprezo de tiu ĉevalo ne estis ripoza kurado: Tuj post la falo de la besto, la buĉisto tranĉas la gorgan vejnon kaj la laboro daŭras simile al tiu de aliaj buĉbestoj.

Esperantigita kaj
sendita de

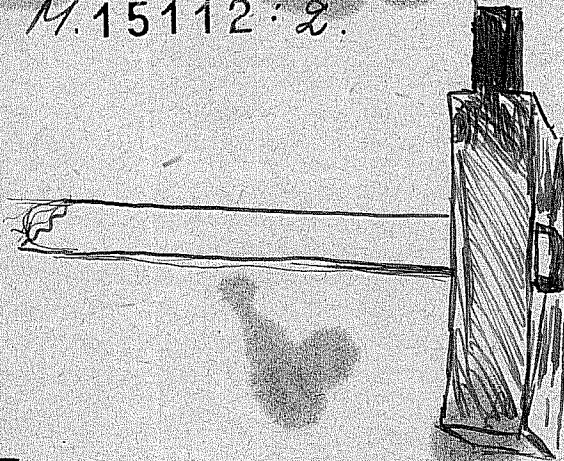
5/5/1952.

tel

Pränkruke

(24)

M. 15112: 2.

FOLKLIVSARKIVET
Institutionen för folklivsforsk-
ning vid Lunds universitet

(24)

Svar från herr Dentzer (Nantes), vars svåger är hästslaktare
Låt oss börja, om Ni tillåter, ^{med} att skilja på två saker: å
ena sidan hästar och å den andra hundar och katter. Enligt
min mening kan man inte behandla dem under en rubrik. Häst
är nu regelrätt föda, vilket inte är fallet med hundar och
katter: . . . utom enligt vad man påstår i vissa restaurang-
er, där dessa sistnämnda djur döpas till kaniner. Dessa
djur slaktas alltså inte i egentlig mening utan förgöras
helt enkelt därför att de antingen äro sjuka och inte kan
tillfriskna eller farliga eller ha kommit till slutet av
sin levnad. Den som ätar sig sådant dödande, vanligen med
ett giftsting, är veterinär (djurläkare). Detta vanhedrar
inte hans tjänst, ty han gör endast slut på en gagnlös
plåga. Det man känner för honom kan jämföras med det man
känner för en läkare; båda lindrar eller upphäver mycket
lidande.

Låt oss nu tala om häst. Konsumtion av hästkött har blivit
en fransk vana först efter första världskriget. Det är i
synnerhet under efterkrigsåren, som hästslakterier har uppe
stått i städerna, ty folk har fått smak på detta kött (som
för övrigt är utmärkt). Nu är det endast få personer, som
känner vämjelse för denna föda, och om man söker efter mo-
tiven till denna vämjelse, är det sällsamt att konstatera,
att dessa personer ofta inte känner orsaken själva. Man kan
alltså säga utan att vara rädd för att ta fel, att denna
antipati är blott och bart fysisk; den "hjärtligen kärleken"
för "den vackraste mänskliga erövringen" har säkerligen
intet med den att göra.

Hästslaktarna tro sig inte vanhedrade gå grund av sitt yrke
Inte mer än sina kolleger nötslaktarna.

Hästköttet fordrar mycket mer omsorg än oxköttet på grund
av sina talrika nervpartier, som om man inte toge bort dem,
skulle göra köttet oätbart.

Slaktaren själv slaktar hästar på samma sätt som nötkreatur
i ett slakteri utom i Paris och i några större städer, där
det finns auktoriserade specialister.

Eftersom jag ofta varit närvarande och sett denna syn, kan
jag säga hur man gör. Djuret hålles av en medhjälpare med
en halstöm helt enkelt. Ögonen är täckta med en ogenomskin-
lig vävnad, som lämnar pannan brett synlig. Det är på detta
ställe, där benet är relativt tunt, som slaktaren slår hårt
med ett speciellt verktyg, som på franska kallas "Merlin"
(ett slags liten yxa, se skissen); Vid företa slaget tränger
verktygets spets genom benet in i hjärnan. Det stackars dju-
ret börjar hoppa på alla fyra och faller omkull. (Ve med-
hjälparen, om han inte just vid slaget släpper tömmen och
hoppas undan!) Om slaget är välriktat, är döden ögonblicklig
Skicklighet och vana är nödvändiga för att inte misslyckas.
En gång såg jag en häst, som fått ett dåligt slag, fly i
galopp genom slakteriet och väsnas med hovarna. Det är onödi-
att tillägga, att det inte var något vilsamt lopp att ta
fast den hästen. Så snart hästen fallit omkull, skär slakta-
ren av halsådern och arbetet fortsätter som med andra slakt-
djur. Esperantiserat och avsänt av R. Olivaux. Nantes.